

Ἐσχάτως ἀκόμη διερχόμενος ἐκ τοῦ χωρίου\*\*\*, ἐνθυμήθη τὸν φίλον μου ἔμαθον ὅτι ὁ σταθμὸς οὐτίνος προίστατο εἶχε καταργηθῇ. Εἰς τὴν ἐρώτησίν μου ἂν ζῇ, οὐδεὶς ἠδυνήθη νὰ μοὶ δώσῃ ἱκανοποιητικὴν ἀπάντησιν. Ἀπεφάσισα νὰ ἐπισκεφθῶ τὴν γνωστὴν μοι θέσιν, ἐμίσθωσα ἵππους καὶ ἐις-θύνην εἰς τὸ χωρίον Ν.

Τοῦτο συνέβη κατὰ τὸ φθινόπωρον. Φαιόχροα νέφη ἐκάλυπτον τὸν οὐρανόν· ψυχρὸς ἔπνεεν ἄνεμος ἐκ τῶν θερισμένων ἀγρῶν, συνεπιφέρων ἐρυθρὰ καὶ κίτρινα φύλλα ἐκ τῶν καθ' ὁδὸν δένδρων.

Ἐφθάσα εἰς τὸ χωρίον περὶ τὴν οὐσιν τοῦ ἡλίου καὶ ἔστην παρὰ τὸν οἰκίσκον τοῦ σταθμοῦ. Εἰς τὴν στοάν — ὅπου μὲ ἡσπασθη ποτὲ ἡ Δούνια — ἐξῆλθε παχύσαρκος γυνὴ καὶ εἰς τὴν ἐρώτησίν μου ἀπεκρίθη ὅτι ὁ γέρον ἐπιστάτης εἶχεν ἀποθάνει πρὸ ἐνὸς ἔτους, ὅτι εἰς τὴν οἰκίαν του κατόκησε ζυθοποιὸς καὶ ὅτι αὐτὴ εἶνε ἡ σύζυγος τοῦ ζυθοποιοῦ.

Ἐλυπήθην διὰ τὴν ματαίαν ἀφιξίν μου καὶ τὰ ἑπτὰ ρούβλια, ἅτινα ἐδαπάνησα ὥρεάν.

— Καὶ διατί ἀπέθανεν; ἠρώτησα τὴν σύζυγον τοῦ ζυθοποιοῦ.

— Τῷχε ρίξῃ στὸ μεθύσι, ἀφέντη μου, ἀπεκρίθη αὕτη.

— Καὶ ποῦ τὸν ἔθαψαν;

— Ἐξῶ ἀπὸ τὸ χωριό, κοντὰ στὴ συχωρεμένη τῇ γυναικίᾳ του.

— Εἰμπορεῖ νὰ μὲ ὁδηγήσῃ κανεὶς ἕως ἐκεῖ;

— Γιατί ὄχι; Αἶ, Βάνια! Φτάνει πειὰ νὰ πειράξῃς τὴ γάτα. Πήγαινε τὸν ἀφέντη ὡς τὸ νεκροταφεῖο καὶ δεῖξέ του τὸ μνήμα τοῦ ἐπιστάτη.

Εἰς τοὺς λόγους τούτους περιχαρὲς τὸ παιδίον, πυρρότριχον καὶ ἀλλοιθωρον, ἔδραμε πρὸς με καὶ μὲ ὠδήγησεν εἰς τὸ νεκροταφεῖον.

— Τὸν ἐγνώριζες σὺ τὸν ἐπιστάτην; τὸ ἠρώτησα καθ' ὁδόν.

— Πῶς! Ἐκεῖνος μ' ἔμαθε νὰ φτιάχνω σφυρίχτριες. Καμμιά φορά — Θεὸς συχωρήσῃ του — ἔβγαίνα ἀπὸ τὸ καπηλιό καὶ μεῖς ἀπὸ πίσω του: «Παπού, παπού! φουντούκια!» καὶ ἐκεῖνος μᾶς ἐμοίραζε φουντούκια. «Ὅλο μ' ἔμας εἶχε νὰ κάμῃ.

— Καὶ οἱ ταξειδιῶται τὸν ἐνθυμοῦνται;

— Τώρα λίγαι πειὰ περνοῦν· ὁ δικαστὴς περνᾷ καμμιά φορά, μὰ 'κεῖνος λίγο φροντίζει γιὰ τοὺς πεθαμένους. Τὸ καλκαίρι μοναχὰ ἐπέρασε μιὰ κυρία, καὶ αὕτῃ ἐρώτησε γιὰ τὸ γέρο ἐπιστάτη καὶ ἐπῆγε στὸ μνήμα του.

— Καὶ τί κυρία ἦτο αὕτη; ἠρώτησα μετὰ περιεργείας.

— Μιὰ ὠμορρη κυρία, ἀπεκρίθη τὸ παιδίον· ἦρθε μὲ ἄμαξί μὲ ἑξὶ ἄλογα καὶ εἶχε τρία παιδάκια καὶ προχαμνάνα μαζί της καὶ ἓνα μαῦρο κουταβάκι, καὶ σὰν τῆς εἶπαν πῶς ὁ γέρο ἐπιστάτης ἀπέθανε, ἔκλαψε καὶ εἶπε στὰ παιδιά της: «Κατσετε ἡσυχὰ καὶ ἐγὼ θὰ πάγω ἴσα με τὸ νεκροταφεῖο». Ἐγὼ τῆς ἐπρότεινα νὰ τὴν 'πάγω καὶ ἐκείνη εἶπε: «ἐγὼ τὸν ξέρω τὸν δρόμο». Καὶ μούδωσε πέντε καπίνια... Τί καλὴ κυρία ποῦ ἦτανε!

Ἐφθάσαμεν εἰς τὸ νεκροταφεῖον, γυμνὸν μέρος, ἀπεριτοχιστον, διεσπαρμένον ἀπὸ ξυλίνους σταυρούς, ὑπ' οὐδενὸς δένδρου σκιαζομένους. Οὐδαμοῦ εἶδον τοιοῦτον θλιβερόν νεκροταφεῖον.

— Νὰ ὁ τάφος τοῦ γέρου ἐπιστάτη, μοὶ εἶπε τὸ παιδίον, ἀνελθὼν ἐπὶ ἀμυώδους σωροῦ, ἐφ' ἧς ἦτο ἐμπεπηγμένος μέλας σταυρὸς μὲ εἰκόνα ἐκ χαλκοῦ.

— Καὶ εἶχεν ἔλθει ἐδῶ ἡ κυρία; ἠρώτησα.

— Ναί, ἦρθε, ἀπεκρίθη ὁ Βάνιας· ἐγὼ τὴν ἐκύτταξα ἀπὸ μακριὰ. Ἐπесе ἐδῶ-νὰ καὶ ἐστάθηκε πολλὴ ὥρα. Ἐπειτα ἡ κυρία ἐπῆγε στὸ χωριό, ἐφώναζε τὸν παπᾶ, τοῦδωσε χρήματα καὶ ἔφυγε· μούδωσε καὶ ἐμένα πέντε καπίνια... τί καλὴ κυρία ποῦ ἦτανε!

Ἐδῶσα καὶ ἐγὼ εἰς τὸ παιδίον πέντε καπίνια καὶ δὲν ἔλυ-  
ποῦμην πλέον οὔτε περὶ τῆς μεταβάσώς μου, οὔτε διὰ τὰ δα-  
πανηθέντα ἑπτὰ μου ρούβλια.

A. Γ. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗΣ.

Τ Ε Λ Ο Σ

ΕΞΕΛΟΘΗ ΕΞΕΛΟΘΗ ΕΞΕΛΟΘΗ

ΠΛΟΥΣΙΟΝ

ΚΑΛΑΙΤΕΧΝΙΚΩΤΑΤΟΝ, ΚΟΜΨΟΝ, ΚΑΙ ΕΥΘΗΝΟΝ

Κ. Φ. ΣΚΟΚΟΥ

ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ

ΤΟΥ 1892 ΕΤΟΥΣ

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΟΝ

ΧΡΟΝΟΓΡΑΦΙΚΟΝ ΚΑΙ ΓΕΛΟΙΟΓΡΑΦΙΚΟΝ

ΕΤΟΣ Σ'

Σύγκειται ἐκ 450 πυκνῶν σελίδων, καλλιτεχνικωτάτων, εἰς ἃς εἰκονί-  
ζεται ἐν σμικρῇ ἢ φιλολογικῇ καὶ κοινωνικῇ φωτογενωμίᾳ τοῦ ἔτους. — Κο-  
σμεῖται δι' 60 λαμπρῶν εἰκόνων φωτοτυπικῶν, ἐπίτηδες κατασκευασθέντων  
ἐν Λειψία καὶ Παρίσις. — Περιέχει ὑπὲρ τὰ 100 ἄρθρα καὶ διατριβάς, ἀρί-  
στης ἐκλογῆς, ἥτοι: διηγήματα, ἡθογραφίας, ποιήσεις, ἱστορικὰς  
καὶ ἐπιστημονικὰς διατριβάς, καλλιτεχνικὰς μελέτας, δραμά-  
τια, διαλογὰς, χαρακτῆρας, κοινωνικὰς σελίδας ἐκ τοῦ συγχρό-  
νου βίου, φιλολογικὰ παίγνια, λεπτὰς καὶ παιδρὰς σατύρας ἐπι-  
καιροῦς, ἐπιγράμματα, σκαλαθῦρματα, γρῶμικά, βιογραφικὰς  
σημειώσεις, ἀνέκδοτα, γελοιογραφικὰς παραστάσεις, κλπ. κλπ.  
— Συνεργάται ὑπὲρ τοὺς 50, πάντας σχεδὸν οἱ ἀντιπρόσωποι τῆς ἐν Ἑλ-  
λάδι συγχρόνου λογοτεχνίας. — Περιέχει δ' ἐπὶ πλέον καὶ

ΒΙΟΓΡΑΦΙΚΗΝ ΠΙΝΑΚΟΘΗΚΗΝ τοῦ 1892

ἥτοι λαμπρὰς προσωπογραφίας καὶ βιογραφίας σχετικὰς τῶν  
διαπρεπεστέρων ἐν τῇ πολιτείᾳ, τῇ ἐπιστήμῃ καὶ τοῖς γράμ-  
μασι συγχρόνων ἑλλήνων.

Εἰς τὸ Ἡμερολόγιον τοῦ κ. Σκόκου συγκεντρῶνται ὅλη ἡ χάρις καὶ  
ἡ σπινθηρίζουσα εὐφυΐα -τῆς συγχρόνου φιλολογικῆς παραγωγῆς. Οἱ ἐν τῇ  
ἀλλοδαπῇ Ἕλληνες, διερχόμενοι τὰς 450 χαριεστάτας σελίδας τοῦ Ἡμερο-  
λογίου τοῦ κ. Σκόκου, ἀνευρίσκουσιν ἐν σμικρῇ τὴν φιλολογικὴν καὶ κοι-  
νωνικὴν φωτογενωμίαν τοῦ ἔτους.

ΤΙΜΑΤΑΙ

Διὰ τοὺς ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ:

ΧΑΡΙΟΔΕΤΟΝ ΦΡ. 4 — ΧΡΥΣΟΔΕΤΟΝ ΦΡ. 5

Διὰ τὰς ἐπαρχίας

ΧΑΡΙΟΔΕΤΟΝ ΦΡ. 3, 50 — ΧΡΥΣΟΔΕΤΟΝ ΦΡ. 4, 50.

Ἡ Διεύθυνσις τῶν «Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων» χάριν τῶν ἀπαντα-  
χοῦ ἀναγνωστῶν τῆς ἀναδεχέται νὰ ἀποστέλλῃ ἀσφαλῶς καὶ ταχέως τὸ  
Ἡμερολόγιον τοῦ κ. Σκόκου, εἰς πάντα ἐμβάζοντα πρὸς αὐτὴν τὸ ἀντί-  
τιμον.

ΚΟΜΨΟΤΑΤΟΙ

ΚΑΙ

ΕΥΘΗΝΟΤΑΤΟΙ

ΗΜΕΡΟΔΕΙΚΤΑΙ

ΠΩΛΟΥΝΤΑΙ

Εἰς τὸ ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΟΝ ΤΗΣ «ΚΟΡΙΝΝΗΣ»

Ὁδὸς Πρωαστείου ἀρ. 10.

Τὸ μέχρι τοῦδε ἀνὰ τὰς ὁδοὺς πωλούμενον μυ-  
θιστόρημα

ΝΕΚΡΑΙ ΚΑΙ ΖΩΣΑΙ

εἰς τὸ ἐξῆς θὰ πωλῇται εἰς τὸ γραφεῖον τῶν «Ἐκλε-  
κτῶν Μυθιστορημάτων», ὁδὸς Πρωαστείου ἀριθ. 10  
καὶ εἰς τὸ Κεντρικὸν Πρακτορεῖον τῶν Ἐφημερίδων  
ἀντὶ Λεπτῶν 10.